

Arrest

nr. 190 153 van 28 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 26 juni 2013 dient de verzoekende partij voor een eerste maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

Op 26 september 2013 neemt de burgemeester van Kasterlee de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 juni 2016 dient de verzoekende partij voor een tweede maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

Op 15 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 februari 2017 onder de vorm van een bijlage 20 en waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 22/06/2016 werd ingediend door:

Naam: K.(...) Voornamen: R.(...) C.(...) Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: 06.11.1988 Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- een attest van Management Inst. Grondregistratie en landinformatiesysteem uit Suriname dd 8/08/2016 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende bezit dd.08/08/2016,*
- een OCMW-attest dd 2/09/2016 op naam van de referentiepersoon N.(...), O.(...) R.(...) M.(...)(RR (...)) waaruit blijkt dat zij geen steun heeft ontvangen. Van betrokkene werd niets voorgelegd.*
- Rekeninguittreksels van bij de KBC bank op naam van betrokken over een periode van 6/08/2015 tot 19/05/2016.(Dat de referentiepersoon geld stortte op de rekening van betrokkene).*
- Brieven van de Soc. Mutualiteit op naam van de referentiepersoon 'Dienst Uitkeringen' dat de referentiepersoon van 31/08/2015 arbeidsongeschikt is. En dat zij een uitkering ontvangt van 1003,17€ per maand. Een brief dd 25/08/2016 met de melding dat de referentiepersoon na een jaar invaliditeitsuitkering ontvangt (als gerechtigde zonder gezinslast van 44,48€ per dag).*

*Uit het geheel van bovenvernoemde documenten kan niet afgeleid worden dat betrokkene, voorafgaand aan zijn komst naar België (9/07/2013), geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon. Het bewijs van het overmaken van geld van de referentiepersoon aan betrokkene dateert van **na** zijn aankomst in België. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht zou kunnen ontleen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf creëerde, tijdens illegaal verblijf in België. Het is wel degelijk de bedoeling dat wordt aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond van in het land van herkomst of origine.*

Verder wat betreft het attest van onvermogen sluit het inderdaad uit dat betrokkene eigenaar is van onroerende goederen in Suriname, echter niet dat betrokkene zelfstandig een inkomen wist te verwerven in het land van herkomst.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat het netto-inkomen van de referentiepersoon niet geheel duidelijk is, er worden enkel dagbedragen meegedeeld. Kennelijk zijn die bedragen ook in dalende lijn. Het is dus maar de vraag in hoeverre de referentiepersoon daadwerkelijk in staat is tot het 'ten laste' nemen van betrokkene, ook dat werd aan de hand van de voorgelegde documenten onvoldoende bewezen.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uit bovenstaande documenten blijkt dat betrokkene niet afdoende aantoon effectief onvermogen te zijn en financieel/materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst en/of heden ten laste te zijn. Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat deze voorwaarde een vereiste is. Immers, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient te worden aangetoond dat betrokkene reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Betrokkene toont dit dus niet afdoende aan.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen/hervatten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 42, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

"Dat de weigering van het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker gemotiveerd wordt door het feit dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie diende te bestaan tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Dat het ten laste zijn evenwel een feitenkwestie is die op alle mogelijke manieren kan bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, arr. Reyes, C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, arr. Jia, C-1/05).

Verzoeker heeft een attest voorgelegd van het Management Inst. Grondregistratie en landinformatiesysteem uit Suriname dd. 8 augustus 2016 waaruit blijkt dat hij niet over onroerende goederen in Suriname beschikt.

Indien verzoeker in Suriname over voldoende inkomsten zou beschikt hebben, zou hij uiteraard een eigen woning hebben aangekocht.

Na zijn studies vond verzoeker echter geen werk, zodat hij ook na zijn afstuderen nog steeds afhankelijk was van zijn Belgische moeder.

Sedert juli 2013 verblijft verzoeker ook in België en is hij volledig afhankelijk van zijn moeder, waarbij verzoeker ook effectief inwoont. De moeder van verzoeker ondersteunt hem financieel, wat ook blijkt uit de voorgelegde bewijzen van overschrijvingen van geld van de referentiepersoon aan verzoeker.

Verweerder heeft echter geen of onvoldoende rekening gehouden met deze aantoonbare bewijzen van financiële onafhankelijkheid en heeft dan ook onterecht geoordeeld dat verzoeker niet genoegzaam heeft aangetoond financieel afhankelijk te zijn van zijn moeder.

Bovendien is het onredelijk te eisen dat verzoeker alsnog stukken voorlegt van financiële afhankelijkheid van zijn moeder in Suriname, terwijl hij reeds bijna 4 jaar in België verblijft en het overduidelijk is dat hij sindsdien volledig op kosten leeft van zijn Belgische moeder.

Alleen reeds het feit dat verzoeker sinds zijn aankomst in België bij zijn moeder inwoont, deze laatste hem regelmatig geld overmaakt en hij over geen eigen inkomsten beschikt, toont aan dat erin casu een afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Dat verzoeker dan ook voldoende heeft aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zodat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt en dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.2.

Overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet dient vast te staan dat de Belg die wordt vervoegd, beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden. Dit artikel verduidelijkt dat voormelde bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. 19.342

De bestreden beslissing beperkt zich tot het stellen dat het netto-inkomen van de referentiepersoon niet geheel duidelijk zou zijn, nu er enkel dagbedragen worden meegedeeld, welke ook in dalende lijn zouden zijn. De vraag zou zich dan ook stellen in hoeverre verzoekers moeder daadwerkelijk in staat is tot het 'ten laste' nemen van verzoeker.

Dat uit de voorgelegde stukken wel degelijk het netto-inkomen van verzoekers moeder kan worden vastgesteld, nu de som van de uitgekeerde dagbedragen het netto-inkomen van de referentiepersoon weergeeft, zodat de opmerking van verweerder dat het netto-inkomen onduidelijk zou zijn, pertinent onjuist is.

Dat er dan ook geen concrete beoordeling is gebeurd van de situatie van verzoeker, zoals o.a. voorzien in artikel 42, tweede lid Vw.

Immers, overeenkomstig artikel 42, tweede lid Vw. moet, indien aan de voorwaarde betreffende het toereikend karakter van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid Vw. niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de Belg die vervoegd wordt en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

Verweerder diende dan ook voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing een behoefteanalyse door te voeren. In casu wordt enkel gewag gemaakt van het feit dat het inkomen van de moeder van verzoeker geheel duidelijk zou zijn, nu er op het voorgelegde attest enkel gewag zou zijn van dagbedragen.

Dat verweerder dan ook verzoeker diende uit te nodigen om nadere informatie te verstrekken betreffende het inkomen van diens moeder, zodat verweerder een volledig beeld kon hebben van de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit immers voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verweerder liet na dit te doen, waardoor hij de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Verweerder ging evenwel over tot het nemen van een beslissing op basis van onvoldoende informatie betreffende de actuele inkomsten van de referentiepersoon en dit zonder verzoeker verzocht te hebben nadere informatie te verstrekken, waardoor de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen en zij strijdig is met de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker verwijst tevens naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=82677&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1109488>) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat : 19.342

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaald werd door de wet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten beoordelen of de moeder van verzoeker, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomsten. Nu verweerder alleen gesteld heeft dat de inkomsten van de referentiepersoon niet geheel duidelijk zouden zijn, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw., artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en is zij onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, 2e lid Vw een behoefteanalyse heeft uitgevoerd, zodat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Conform artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

2.1.3.

Tenslotte schendt de bestreden beslissing eveneens artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM, nu het recht op de eerbiediging van het privéleven van verzoekster geschonden wordt.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbiediging van het privéleven en gezinsleven en ook artikel 8 EVRM voorziet in het recht voor eenieder op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het

voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie. 19.342

De moeder van verzoeker is Belgische en verzoeker verblijft sedert de zomer van 2013 eveneens in België bij zijn moeder, zodat verzoeker geen enkel naast familielid in Suriname meer heeft. De familiebanden van verzoeker met het gezin waarin hij geboren is, liggen dan ook in België, zodat de betreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, aangezien er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat de bestreden beslissing omwille van al deze redenen dan ook vernietigd dient te worden."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet, om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, haar moeder. Gezien er onvoldoende werd aangetoond dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, weigert de verwerende partij het verblijfsrecht aan de verzoekende partij. In de eerste bestreden beslissing wordt tevens opgemerkt dat het netto-inkomen van de referentiepersoon niet geheel duidelijk is. Vervolgens geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat de vraag is in hoeverre de referentiepersoon daadwerkelijk in staat is tot het 'ten laste' nemen van de verzoekende partij. Bijgevolg concludeert de verwerende partij dat aan de hand van de voorgelegde documenten onvoldoende wordt bewezen of de referentiepersoon de verzoekende partij ten laste kan nemen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht zal onderzocht worden in het kader van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, *juncto* 40ter van de Vreemdelingenwet, daar uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 juni 2016 een verblijfskaart heeft aangevraagd als familielid van een burger van de Unie c.q. Belgisch onderdaan.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.(...)”

Krachtens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische moeder. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest ‘Reyes’ van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris het ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen en waarin werd gesteld:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40ter, eerste lid, *juncto* artikel 40bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn van de descendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door *in casu* het bewijs te vragen van de ascendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verzoekende partij heeft in functie van haar aanvraag van 22 juni 2016 de volgende documenten neergelegd:

- Paspoort en geboorteakte van de verzoekende partij;
- Brief van ‘de Voorzorg’ inzake de uitkeringen per dag van de Belgische referentiepersoon;
- Brief van ‘de Voorzorg’ d.d. 25 augustus 2016 inzake de invaliditeitsuitkering van de Belgische referentiepersoon;
- Overschrijvingen van de referentiepersoon naar de verzoekende partij van 6 augustus 2015 t.e.m. 19 mei 2016;
- Attest van Management Inst. Grondregistratie en landinformatiesysteem van Suriname d.d. 8 augustus 2016 waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen onroerende goederen bezit in Suriname;
- OCMW-attest d.d. 2 september 2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon geen steun heeft ontvangen.

De verzoekende partij heeft bij haar aanvraag meerdere documenten neergelegd. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt echter gemotiveerd dat deze stukken geenszins aantonen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst. De verwerende partij stelt dat er geen enkel bewijsstuk wordt voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar moeder. De verzoekende partij toont aan dat zij geen onroerende goederen bezit, maar dit sluit niet uit dat de verzoekende partij zelfstandig een inkomen wist te verwerven in Suriname.

De verzoekende partij betwist deze motieven. Zij stelt dat indien zij voldoende inkomsten had in Suriname, zij wel een eigen woning zou hebben aangekocht. Zij betoogt dat zij geen werk vond na haar studies en dus steeds afhankelijk was van haar moeder. De verzoekende partij is van oordeel dat zij voldoende heeft aangetoond dat zij financieel afhankelijk is van haar moeder en verwijst hierbij naar de neergelegde bewijzen van overschrijvingen. Zij stelt dat het onredelijk is om te eisen dat zij stukken neerlegt inzake de financiële afhankelijkheid van haar moeder in Suriname, daar zij reeds 4 jaar in België verblijft en het ‘overduidelijk’ is dat zij sindsdien volledig op de kosten van haar moeder leeft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog de motieven van de eerste bestreden beslissing niet weerlegt. De verzoekende partij heeft inzake het ten laste zijn in het land van herkomst enkel een attest neergelegd waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen bezit in Suriname. De loutere verklaring dat zij wel een huis gekocht zou hebben, indien zij voldoende inkomsten had in

Suriname, wordt niet ondersteund door enig begin van bewijs. Bovendien wordt in de bestreden weigeringsbeslissing duidelijk gesteld dat dit document niet uitsluit dat de verzoekende partij zelfstandig een inkomen kon verwerven. De verzoekende partij stelt dat zij geen werk vond en dus ook na haar studies afhankelijk bleef van haar moeder, maar laat na hiervan een begin van bewijs voor te leggen. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier, met name een fax van 17 oktober 2013, dat de verzoekende partij bij de gemeente verklaard heeft dat zij terugkeert naar Nederland, daar zij een Nederlandse verblijfskaart heeft, die geldig was tot eind 2014. Voorts blijkt uit de stukken van het dossier dat de verzoekende partij zich op 27 april 2016 bij de gemeente Ham meldde en verklaarde vanuit Nederland te zijn gekomen. De verzoekende partij brengt geen bewijzen bij dat zij tijdens haar verblijf in Nederland ten laste was van haar moeder, die in België verbleef. De verzoekende partij legt rekeninguittreksels neer waaruit blijkt dat op haar KBC-rekening over een periode van 8 maanden 1026 euro in totaal ontvangen werd. Dit komt neer op een gemiddelde van 128,25 euro per maand. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij destijds in Nederland verbleef, en bijgevolg in haar eigen woonkosten en levensonderhoud diende te voorzien, toont de verzoekende partij met een dergelijk laag bedrag niet aan dat zij met dit bedrag in haar basisbehoeften kon voorzien, en bijgevolg ten laste was van haar moeder. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat deze beperkte geldstortingen van haar moeder noodzakelijk waren om in haar basisbehoeften te voorzien. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat zij sinds juli 2013 in België verblijft, is dus in strijd met de eerdere verklaringen van de verzoekende partij zoals die blijken uit de stukken van het administratief dossier.

Zoals reeds werd gesteld, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om een bewijs van afhankelijkheid in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf te vereisen, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie. De verzoekende partij kan dan ook niet aan deze eis voldoen door louter te stellen dat het overduidelijk is dat zij sinds 4 jaar in België verblijft op de kosten van haar moeder. Des te meer omdat zij hiervan geen bewijs brengt en de stukken van het administratief dossier aangeven dat de verzoekende partij in 2013 teruggekeerd is naar Nederland. De verzoekende partij kan met haar betoog de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing niet weerleggen. Dit is voldoende om de eerste bestreden beslissing te schragen.

Waar de verzoekende partij tevens een grief ontwikkelt ten opzichte van het tweede motief in de bestreden weigeringsbeslissing, namelijk het motief dat handelt over de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij zich richt op een overtollig motief. De vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde reeds in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. De Raad dient dan ook niet verder in te gaan op de voorgehouden schending van de behoefteanalyse, zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 40bis, §2, 3°, en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (*cf.* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Ter zake kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof met nummer 123/2013 van 26 september 2013 waarin het volgende werd overwogen:

“B.7.2. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.”

In casu stelt de verzoekende partij dat zij een gezin vormt met haar Belgische moeder. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 van het EVRM geschonden is in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, nu uit de voorgaande bespreking blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat ze voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 40ter en 40bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Door louter te stellen dat zij een gezin vormt met haar moeder, toont de verzoekende partij niet aan dat de eerste bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

De verzoekende partij betoogt tevens dat de eerbiediging van haar privéleven is geschonden, maar voert hieromtrent een louter theoretisch betoog en laat na om *in concreto* haar privéleven in België uiteen te zetten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Tevens wordt geen schending van artikel 22 van de Grondwet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.2.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Dit onderdeel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel, dat uitsluitend ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven de gezondheidstoestand van de betrokkenen, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook artikel 74/11, §3 Vw. bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan ingaan tegen bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 Vw.

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd heeft op basis van het feit verzoekers legaal verblijf verstreken is.

Met verwijzing naar artikel 74/13 Vw. merkt verweerder op dat aangezien verzoekers verblijf wordt geweigerd en er geen andere rechtsgrond is voor een legaal in België, het bevel om het grondgebied te verlaten het enige alternatief is. Bovendien zou verzoeker, als volwassen persoon een eigen gezins- en familieleven kunnen opbouwen of verderzetten in het land van herkomst.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder inconcreto rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker conform artikel 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM bij het afleveren van dit bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel in algemene standaardbeoordelingen stelt dat verzoeker volwassen is en een eigen leven kan uitbouwen.

Er wordt dan ook geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker reeds 4 jaar samenwoont met zijn moeder in België en hij met Suriname geen bindingen meer heeft.

Dat al evenmin werd onderzocht of verzoeker nog familieleden heeft in het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw. en artikel 8 EVRM.”

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt er gesteld dat het legaal verblijf in België is verstreken. Verder wordt er uitdrukkelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van minderjarige kinderen, noch van enige medische problematiek. Wat het gezins- en familieleven betreft, wordt gesteld dat het huidige bevel het logische gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Bovendien wordt de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon betwist, waardoor het redelijk is te stellen dat de verzoekende partij, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven kan uitbouwen/hervatten in Suriname.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.2.1. Waar de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, voert zij in weze de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet, daar het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken. De verzoekende partij betwist dit niet en voert geen kritiek aan die gebaseerd is op artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt echter dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden is door het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt : *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en tevens in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft blijkens zijn bewoordingen enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel, *in casu* dus de tweede bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen concrete rekening heeft gehouden met gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Er wordt volgens de verzoekende partij geen rekening gehouden met het feit dat zij reeds vier jaar samenwoont met haar moeder en dat zij geen bindingen meer heeft met Suriname. Evenmin wordt er onderzocht of de verzoekende partij nog familieleden heeft in Suriname.

Zoals eerder gesteld, vindt de bepaling in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat er rekening gehouden moet worden met het gezins- en familieleven van de vreemdeling, zijn weerklink in artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit een eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat er gemotiveerd werd inzake het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het gezinsleven tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, met name haar moeder, niet wordt aanvaard nu er geen afhankelijkheidsrelatie wordt aangetoond.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De kernvraag is in wezen of er *in casu* sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar moeder.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in 2013 in België gewoond heeft, dan na 17 oktober 2013 naar Nederland vertrokken is waar zij ene verblijfsrecht tot eind 2014 had om daarna voorafgaand aan de aanvraag terug te keren naar België. Bijgevolg toont het louter inwonen van de verzoekende partij, als 28-jarige man, bij zijn moeder op zich niet aan dat er afhankelijkheidsrelatie tussen beiden is. De bedragen die uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijken, zijn te beperkt om aan te tonen dat de verzoekende partij financieel afhankelijk is van haar moeder. Gelet op de stukken van het administratief dossier is het *in casu* niet kennelijk onredelijk om het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar moeder niet te aanvaarden. De verzoekende partij brengt onvoldoende elementen bij die aantonen dat er een *in casu* sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar moeder.

De verzoekende partij maakt verder niet duidelijk waarom de gemachtigde van de staatssecretaris een onderzoek had moeten voeren naar de mogelijke familieleden van de verzoekende partij in het land van herkomst. Artikel 8 van het EVRM heeft betrekking op een gezins- en familieleven dat de vreemdeling op het moment van het nemen van een beslissing heeft in een lidstaat, *in casu* België. De verzoekende partij kan niet dienstig beweren dat artikel 8 van het EVRM kan worden geschonden doordat zij in Suriname geen familieleden zou hebben. Met deze bewering toont de verzoekende partij overigens geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie aan tussen haar en haar moeder.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoont dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de overige motieven inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in het verzoekschrift niet betwist, namelijk dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft en dat er evenmin sprake is van een probleem betreffende de gezondheid van de verzoekende partij.

Gelet op het voorgaande wordt dus evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.2.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling handelt inzake een inreisverbod, dat *in casu* geen voorwerp van dit beroep uitmaakt. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing, in dit geval een bevel om het grondgebied te verlaten, zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS